

Linnéa i Costa Rica

– Jag har alltid haft en längtan ut i världen, säger Linnéa Kjellberg. Efter gymnasiet tänkte jag mig volontärarbete men efter att ha varit på några informationsträffar kändes det inte rätt. Så jag gick på en Kvinnofrukost i Alvesta församlingshem som Elisabet Cárcamo Storm höll i om bland annat ILCO, Lutherska kyrkan i Costa Rica. Det var då allt föll på plats. Att genom Ung i Världsvida kyrkan få möjlighet till att leva i en annan verklighet, i en annan kultur, blev ett självklart val för mig.

Text: Marie Fransson Foto: Emilia Garpebring

Under sin vistelse, tre månader, i Costa Rica, fick Linnéa möjlighet att se och arbeta med ILCO:s projekt. Bland annat förskolor, församlingsarbete, hjälp till ursprungsbefolkningen, ungdoms- och kvinnogrupper.

– De är mina superhjältar! uttrycker Linnéa från hjärtat. De gör så mycket gott för de mest utsatta i samhället.

I DE FATTIGASTE områdena råder svåra levnadsförhållanden och hög arbetslöshet. Rån, stölder och våld är vanligt förekommande. Människorna känner sig otrygga. Det finns inga samhällsliga skyddsnät och korruption tillhör vardagen.

– Människor gick inte och tiggde på gatan utan de sålde saker eller uppträdde, berättar Linnéa. Jag talade med min värdfamilj om detta. Hur skulle jag bete mig? Mamman i familjen förklarade att här hjälps vi alla åt. Människorna har inget att luta sig mot utan många tvingas överleva på den hjälp som ges till dem på gatan.

– Det är jätteroligt här, vi får mat. En liten flickas uttalande om Casa Abierta, en utav förskolorna som Linnéa arbetade på.
– När jag lämnar mitt barn här är det i

trygghet. En ung mammas röst från samma förskola.

–Jag kunde känna förtvivlan när jag upplevde den hårda verklighet en del människor lever i här. Men att få vara en del av arbetet på plats i Costa Rica fyllde mig med hopp och kärlek, berättar Linnéa. Men när människor här hemma frågar mig hur jag har haft det blir det lite jobbigt. Jag menar: –hur skall jag kunna göra dessa tre månader rättvisa i ord?

GENOM UNG I VÄRLDSVIDA KYRKAN sänder Svenska kyrkan varje år cirka 18 ungdomar till fem platser i världen. Costa Rica är en av dem. På plats får man bo hos en värdfamilj, tilldelas en mentor och en koordinator.

– Vi blev så himla väl mottagna och alla var så måna om oss. Inte minst vår värdfamilj, ler Linnéa. Pappan är pastor i ILCO och båda föräldrarna är musiker. På kvällarna blev det därför mycket musik. Vi sjöng deras psalmer och så lärde vi dem en svensk bordsbön och Bä-bä vita lamm.

”EN KYRKA UTAN VÄGGAR” är både en beskrivning och en faktisk verklighet av den Lutherska kyrkan i Costa Rica.

–Gudstjänsterna varade i tid i stort sett som våra, fast någon spelade i bästa fall gitarr, inte orgel. Det var strukturen som skilde sig åt. Prästen läste bibeltexter som man sedan öppet samtalade kring, mer som en bibelstund.

– **DET VAR EN MÄRKLIG KÄNSLA** att åka runt halva jorden och att där få veta att de kände till Alvesta! De flesta vet ju inte ens om att det finns ett land som heter Sverige, berättar Linnéa med ett skrat. Men det har sin förklaring. ILCO är Växjö stifts vänkyrka. Och Elisabet Cárcamo Storm har bott i Honduras och sitter med i ILCO-gruppen.

–Elisabets namn nämndes hela tiden och de beskrev henne alltid som snäll, vacker och en som kan deras språk mycket bra.

– Det var inga problem med att förstå varandra men det var inte alltid lätt att hitta de rätta orden, fastän jag läst spanska i sex år. Vi lärde oss mycket under vår tid här, konstaterar Linnéa med ett närvarande lugn.

– Där nere hade jag tid att reflektera över mig själv, vad som betyder något i livet, i världen. Mina värderingar har blivit ännu tydligare – hur vi tillsammans kan verka för en rättvisare värld.